

mende Embedsmænd, begik det daværende Rigsraad en stor Uret, idet det med Finantsministerens Indvilligelse satte Tillæget ikke saa ganske ubetydelig ned. Sagens Gang i 1866 var denne: Mindretallet i Udvalget, hvortil jeg hørte, havde i Betænkningen udtalt sig saaledes, som jeg nu med den høitærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Mindretallet har ved sine Forslag søgt at opnaae 2 Ting, først en nogenlunde betydelig Besparelse, og dernæst en Tydeliggjørelse af, at dette Lønningsstillæg kun er midlertidigt. Ved at sammenligne, hvad der efter Sædberegningssprincippet ifølge Lov af 30te December 1858 er tilfaldet de særlige Embedsmænd som Lønningsforbedring, med, hvad der ved de af Rigsraadet vedtagne Lønningsforbedringslove er tilstaaet de her omhandlede Embedsmænd, vil det vise sig, at disses Tillæg har været større end hine. Hertil sees ingen Grund. Mindretallet foreslaaer derfor en Forandring i Procentscalaen, hvorved den Lønningsforhøielse, der her skal gives, søges nærmet til Sædtillæget, beregnet efter de sidste 7 Aars Gjennemsnitsbeløb. Man har dog meent i det første Aar af Finantsperioden at burde tage et noget større Hensyn til det hidtil Bestaaende.“ Forslag, støttet herpaa, vedtoges ved 2den Behandling her i Thinget. Til 3die Behandling havde den høitærede Finantsminister stillet et Forslag, ifølge hvilket han gif ind paa det Princip, som Udvalgets Mindretal havde opstillet, nemlig at fastlaae det Midlertidige ved disse Procenttillæg ved at nedsætte dem, dog saaledes, at han fordrede en noget mindre Nedsættelse end den, vi havde foreslaaet. Herpaa gif en Deel af Mindretallet ind; men det blev først vedtaget her, efterat Sagen havde været behandlet i Landsthinget. Det daværende Rigsraadsfolkething vedtog nemlig ved 3die Behandling med enkelte mindre Forandringer det Samme som ved 2den Behandling. Sagen gif til Landsthinget. Der fremsatte Finantsministeren ikke sit oprindelige Forslag, men foreslog det, han havde foreslaaet ved 3die Behandling i Folkethinget, og som gif ud paa en Nedsættelse i Procentscalaen. Sagen kom tilbage til Folkethinget, og da gif Udvalgets Fleertal, nemlig

det hiutilværende Fleertal og en Deel af Mindretallet, deriblandt jeg, ind paa Finantsministerens Forslag. Det lykkedes os at faae det vedtaget i Thinget; men vi troede rigtignok, at vi med det Samme havde faaet fastslaaet, at de Embedsmænd, som hidtil havde havt dette Tillæg, ikke havde erhvervet den fjerneste Ret til at beholde det. Der kunde efter vor Mening ikke være Tale om i en kommende Lønningslov at opstille som en Ret for dem, at de skulde vedblive at nyde dette Lønningsstillæg. Jeg kunde derfor have forstaaet, om den høitærede Finantsminister havde sagt: „Jeg vil tage Hensyn til Sædtillæget, at nyde det har været en virkelig Ret for Embedsmændene, og Gjennemsnittet af de aarlige Sædtillæg vil jeg i alt Fald fordre for Embedsmændene“. Det kunde jeg begribe; men jeg kan ikke begribe, at han nu efter den Stilling, han selv indtog dengang, kan gjøre det Modsatte, nemlig stille det op som Noget, hvorfra han ikke kan vige, ikke alene stille det op som Noget, han ønsker og anseer for billigt, men som Noget, fra hvilket han ikke kan vige, at Embedsmændene allesammen skulle nyde den Fordeel, der kan flyde af, at den midlertidige Lønningsforbedring kan være noget større end Gjennemsnittet af Sædtillæget.

Søgsbro: Den høitærede Finantsminister modsatte sig bestemt, at man maatte gaae under Gjennemsnitssummen af Sædtillæget, og erklærede, at han ikke har havt nogen Deel i at føre os ind paa denne Vej. Der foreligger imidlertid et Forslag fra Regjeringen, som meget bestemt fører ind paa denne Vej; ganske vist er dette Forslag ikke fremlagt af Finantsministeren, men af Kirke- og Undervisningsministeren, men det er jo ikke muligt, at Finantsministeren ikke skulde have kjendt det og givet sit Samtykke dertil, inden det blev forelagt Folkethinget; det er nemlig Forslaget om det kongelige Theater. I Forslagets § 23 er det nøie bestemt, hvorledes Erstatningen for Sædtillæget for Fremtiden skal beregnes for dem, der hidtil have nydt godt deraf ved det kongelige Theater. Motiveringen deraf findes i Commissionens Betænkning — da der jo ikke er fremkom-